

## Arrest

nr. 230 152 van 12 december 2019  
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. LUYTENS  
Lakenselaan 53  
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 september 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 augustus 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 oktober 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat L. LUYTENS en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 28 augustus 2018 en heeft zich vluchteling verklaard op 31 augustus 2018.

1.2. Op 5 augustus 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 7 augustus 2019 aangetekend naar verzoeker verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

## **"A. Feitenrelaas**

*U bent een Afghaans staatsburger van Pashai origine, u werd geboren in het jaar 2001 in het dorp Dawankhel, district Alasay, provincie Kapisa, waar u uw hele leven heeft gewoond, samen met uw vader en oudere broer en zus.*

*Uw vader was kolonel in het leger onder president Najibullah (1987-92). Uw familie bezat vroeger 60-70 jerib grond. Nog voor u geboren werd, nam de Taliban het land van uw vader af omwille van het feit dat deze als kolonel onder Najibullah had gewerkt.*

*Toen u één jaar oud was overleed uw moeder. Na de dood van uw moeder ging uw vader naar de Taliban om zijn grond terug te vragen. Hij werd door Mawlawi A. gedwongen met zijn zus Sa. te trouwen. Uw vader trouwde met Sa. toen u 16 jaar oud was. Ze was allerm minst hartelijk tegen u, zo gaf ze u geen eten als uw vader of broer niet thuis waren, sloeg ze u en ook uw broer. Uw broer sloot zich in de zesde of zevende maand van het jaar 1394 aan bij het leger (d.i. eind augustus 2015 – eind oktober 2015). U was hier aanvankelijk niet van op de hoogte, maar werd door uw stiefmoeder hierover ingelicht. Verschillende dagen later kwamen haar broers, die bij de Taliban waren, langs. Zij namen u mee en hielden u drie dagen vast. De derde dag kwam uw vader de Taliban om uitleg vragen. Hij was immers met Sa. getrouwd om zo op hun bescherming te kunnen rekenen. De Taliban wilden u aanvankelijk enkel laten gaan indien uw broer zichzelf zou inleveren. Slechts na tussenkomst van G. E., een warlord, en met de belofte dat uw broer zich later zou aanmelden, kwam u vrij. Uw vader belde uw broer en zei hem dat hij naar huis moest komen. Drie a vier dagen later kwam uw broer thuis. Uw vader stuurde u naar uw zus, met de opdracht haar te gaan halen. Gezien u pas 's avonds laat bij uw zus aankwam en uw zus op dat moment niet vrij was, overnachtte u bij uw zus. De volgende ochtend vroeg hoorde u geweerschoten. Enkele minuten later kwam uw schoonbroer binnen gelopen die u naar uw buur S. K. bracht. Later die dag kwam uw schoonbroer terug en zei hij dat uw vader en broer waren gedood door de Taliban en dat u moest vertrekken. U verloor het bewustzijn en werd na twee uur weer wakker. Toen u bijkwam werd u door de burens verteld dat er iemand op u aan het wachten was. S. K. stuurde u mee met een smokkelaar. U reisde naar Nimruz. Dit was in de tiende maand van het jaar 1394 (dit is december 2015). U reisde via Pakistan, Iran en Turkije naar Bulgarije, waar u eind 2015 aankwam. Op 6 juli 2016 werden in Bulgarije uw vingerafdrukken genomen. U verbleef een jaar in Bulgarije in een opvangcentrum. Met behulp van een smokkelaar verliet u Bulgarije en reisde u naar Servië, waar u twee jaar verbleef, aanvankelijk op straat, later in een centrum omdat u minderjarig was. Verschillende keren probeerde u de Servische grens over te steken om verder te reizen. Vele pogingen faalden. Via Italië en Frankrijk reisde u naar België. U kwam op 28 augustus 2018 in België aan en diende op 31 augustus 2018 een verzoek tot internationale bescherming in.*

*Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: uw taskara, de taskara's van uw vader en broer, een bankkaart van de New Kabul Bank op naam van uw broer, drie badges van het werk van uw broer en de envelop waarmee u de documenten verstuurd werden.*

## **B. Motivering**

*Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.*

*Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd werden en dat u in de gegeven omstandigheden kon voldoen aan uw verplichtingen.*

*U vreest bij terugkeer naar Afghanistan door de Taliban te worden gedood. Ze zouden uw vader en broer hebben gedood omwille van het werk van uw broer voor het Afghaanse leger en omwille van het feit dat uw vader in het verleden onder president Najibullah had gewerkt.*

*De door u geschetste gang van zaken en aangehaalde incidenten zijn niet geloofwaardig.*

*Om te beginnen kan u niet aannemelijk maken dat uw broer zich daadwerkelijk bij het Afghaanse leger had aangesloten. U verklaarde dat uw broer slechts drie maand voor het Afghaanse leger had gewerkt. U zou geen contact met hem hebben gehad in de periode dat hij op de basis verbleef. Hij zou voor een*

eerste keer zijn thuis gekomen en dezelfde avond nog zijn gedood. Hierdoor zou u weinig informatie weten over het werk en de taken van uw broer bij het leger (CGVS I p. 8). Hoewel deze lacunes in uw kennis omtrent het profiel van uw broer inderdaad verschoonbaar kunnen zijn dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen over de manier waarop u en uw schoonmoeder te weten kwamen dát uw broer zich bij het Afghaanse leger compleet tegenstrijdig zijn. Hierdoor wordt dan ook in sterke mate afbreuk gedaan, niet alleen aan de geloofwaardigheid van het profiel van uw broer maar ook aan de voorgehouden vervolgingsfeiten. Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS dat uw vader en u de enige personen waren die op de hoogte waren van het werk van uw broer. Uw vader zou uw schoonmoeder hiervan niet op de hoogte hebben gebracht. Tijdens een verhitte discussie met uw schoonmoeder liet u zich echter ontvallen dat u het huis zou verlaten en u net als uw broer bij het Afghaanse leger zou aansluiten, waarop zij verbaasd reageerde, haar broers erbij zou hebben gehaald en de problemen voor jullie begonnen (CGVS I p. 7-8). Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS verklaarde u echter het tegendeel. U vertelde dat u niet op de hoogte was van het feit dat uw broer bij het leger ging, tot uw stiefmoeder u hiervan op de hoogte bracht. Uw stiefmoeder op haar beurt zou dit van uw vader hebben gehoord (CGVS II p. 13-14). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, verklaarde u dat er tijdens uw eerste gehoor op het CGVS waarschijnlijk een misverstand had plaatsgevonden gezien uw moedertaal Pashai is en geen Pashtou (CGVS II p. 17). Deze verklaring volstaat niet. U vertelde tijdens het eerste gehoor aanvankelijk spontaan dat de gebeurtenissen op deze wijze zouden hebben plaatsgevonden. Wanneer u later tijdens hetzelfde gehoor gevraagd werd wie wist dat uw broer voor het leger werkte, verklaarde u uitdrukkelijk dat enkel u en uw vader hiervan op de hoogte waren en dat uw vader het niet aan uw stiefmoeder vertelde. U verklaarde zelfs dat indien Sa. het eerder had geweten, ze actie had ondernomen (CGVS I p. 8). De uitleg dat deze andere weergave van de feiten een misverstand zou zijn geweest, gaat dan ook niet op. Deze tegenstrijdige verklaringen doen niet alleen afbreuk aan het beweerde profiel van uw broer maar ook aan uw voorgehouden relaas, nl. dat uw vader zou hertrouwd zijn met de zus van een Taliban commandant en jullie hierna problemen zouden hebben gekregen.

Uw verklaringen over het moment waarop uw zus te weten kwam dat uw broer bij het leger werkte, overtuigen evenmin. Zo bleek uit uw eerste gehoor op het CGVS immers dat niemand buiten u en uw vader op de hoogte waren van het werk van uw broer (cfr. supra). Tijdens hetzelfde gehoor echter verklaarde u dat uw schoonbroer, de man van uw zus, u de documenten van uw broer had toegestuurd. Gevraagd hoe uw schoonbroer aan die documenten kwam verklaarde u: "Voor de dood van mijn broer, hij bracht al die documenten en gaf ze aan mijn zus, en zei mijn zus, als hij sterft, moet mijn zus al zijn documenten aan de overheid geven en de overheid zal hulp geven." (CGVS I p. 3), waaruit dan ook kan worden afgeleid dat uw zus nog vóór de dood van uw broer op de hoogte was van diens job. Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS verklaarde u echter dat uw zus tot aan de dood van uw broer niet op de hoogte was van het werk van uw broer. Uw zus zou pas na de dood van uw broer op de hoogte zijn gekomen van diens werk (CGVS II p. 14). Deze inconsistente verklaring doet wederom afbreuk aan de geloofwaardigheid van het voorgehouden profiel van uw broer.

Gezien het profiel van uw broer niet geloofwaardig is en dit één van de redenen zou zijn voor uw ontvoering en de dood van uw vader en broer, volgt hieruit dan ook onvermijdelijk dat er geen geloof gehecht kan worden aan de door u beweerde vervolgingsfeiten.

Enkele vaststellingen bevestigen deze conclusie. Zo bleek immers dat u inconsistente verklaringen aflegde omtrent de chronologie van de gebeurtenissen. Uit uw eerste gehoor op het CGVS bleek immers dat u en uw vader eerst op de hoogte waren van het werk van uw broer. Hierna pas zou uw stiefmoeder te weten zijn gekomen dat uw broer bij het leger zat. Onmiddellijk nadat ze dit te weten kwam sloot ze u op in het huis en keerde in de late namiddag terug naar met haar broers, waarna u door haar broers werd meegenomen (CGVS I p. 7). U werd drie dagen lang door de Taliban vastgehouden (CGVS I p. 7). Ongeveer 3 à 4 dagen na uw vrijlating kwam uw broer thuis. Dezelfde avond werd hij gedood (CGVS I p. 13-14). Tijdens uw tweede gehoor verklaarde u echter dat uw schoonmoeder vóór u op de hoogte was van het werk van uw broer. Zij was immers degene die u zou hebben ingelicht over het werk van uw broer. Ongeveer 25 à 28 dagen nadat u door Sa. werd ingelicht over het werk van uw broer, werd u door haar broers thuis meegenomen en drie dagen vastgehouden (CGVS II p. 14). Ongeveer drie dagen later kwam uw broer thuis en werd hij door de Taliban gedood. Deze twee versies van uw verhaal zijn moeilijk met elkaar te verenigen en zetten de geloofwaardigheid van uw relaas dan ook helemaal op de helling.

Ook over het lot van uw vader legde u tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaarde u tijdens uw eerste interview op de DVZ op 26 september 2018 dat u niet zou weten waar uw vader zou zijn (DVZ vragenlijst nr. 13, p. 6).

Tijdens het overlopen van de CGVS vragenlijst amper zes maand later vertelde u dat uw vader en broer door de Taliban gedood werden (CGVS vragenlijst nr. 3.5), verklaringen die u tijdens uw twee gehoren op het CGVS herhaalde. Indien uw vader en broer daadwerkelijk gedood werden vlak voor uw vertrek en u daar diezelfde moment nog door uw schoonbroer van op de hoogte zou zijn gebracht (CGVS I p. 14), lijkt het echter weinig geloofwaardig dat u iets anders zou vertellen tijdens het overlopen van uw personalia op de DVZ. Deze vaststelling tast de geloofwaardigheid van beweerde vervolgingsfeiten verder aan.

Het is tevens zeer opmerkelijk dat u tijdens het overlopen van de CGVS vragenlijst niets vermeldde over uw ontvoering door de broers van uw stiefmoeder. U verklaarde dat uw vader hertrouwde met Sa., dat zij uw vader steeds zei dat uw broer uit het leger diende te gaan en dat zij u bedreigde en vertelde dat u jihad moest doen. Op een dag zou de broer van Sa. naar jullie zijn gekomen. Hij zou uw vader hebben gezegd dat uw broer uit het leger moest stappen en naar huis moest komen, waarna uw vader uw broer zou hebben gebeld (CGVS vragenlijst nr. 3.5). Het is echter zeer opmerkelijk dat u toen niets over uw ontvoering door de broers van Sa. vertelde, gezien uit de twee gehoren die u op het CGVS aflegde blijkt dat u, nadat de broers van Sa. bij jullie thuis waren geweest op een moment dat uw vader er niet was, door hen werd meegenomen. Het lijkt dan ook niet geloofwaardig dat u een simpel bezoek van de broer van Sa. wel zou vertellen op de DVZ, maar zou nalaten uw ontvoering te vermelden, waardoor er opnieuw vraagtekens geplaatst kunnen worden bij de geloofwaardigheid van uw relaas.

Het huwelijk van uw vader met Sa. kan evenmin zomaar voor waar worden aangenomen omwille van eerder opgemerkte tegenstrijdigheden, maar ook omwille van uw inconsistente verklaringen wat betreft Sa. zelf. Zo verklaarde u tijdens het overlopen van de CGVS vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken immers dat uw vader met de dochter van Taliban chef Mawlawi A. was getrouwd (CGVS vragenlijst nr. 3.5), terwijl uit de verklaringen die u aflegde op het CGVS bleek dat Sa. de zus was van deze leider (CGVS p. I p. 16). Ook over haar leeftijd legde u inconsistente verklaringen af. Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS dat Sa. 28 jaar oud zou zijn (CGVS I p. 7). Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS verklaarde u echter dat Sa. ongeveer 35 jaar oud zou zijn geweest op het moment van uw vertrek uit Afghanistan in 2015 (CGVS II p. 12), wat echter een beduidend is qua leeftijd tussen Sa. en uzelf, uw broer en uw zus, die 26 jaar oud zou zijn (DVZ vragenlijst nr. 17 p. 8). Deze inconsistente verklaringen laten dan ook niet toe geloof te hechten aan deze voorgehouden feiten.

Verder verklaarde u dat uw vader nog vóór uw geboorte onder president Najeeb had gewerkt en kolonel was geweest. De moment dat de regering van Najeeb viel, stopte uw vader met zijn werk. Hierdoor zou uw familie steeds 'khalqi' worden genoemd (afkomstig van 'Khalq', een factie van de 'People's Democratic Party of Afghanistan') (CGVS I p. 6). De Taliban zou hierdoor de landen van uw vader hebben afgenomen. In een poging zijn landen terug te krijgen, benaderde uw vader de Taliban, die hem verplichtten te hertrouwen met Sa. (CGVS II p. 7, 13). Tijdens uw tweede gehoor verklaarde u dat de Taliban uw vader en broer gedood zou hebben omwille van het werk van uw vader in het verleden voor de overheid en omwille van het werk van uw broer bij het leger (CGVS II p. 13). Om te beginnen kan er echter geen geloof gehecht worden aan het voorgehouden profiel van uw broer, aan het huwelijk tussen uw vader en Sa. en de beweerde vervolgingsfeiten. Vastgestelde inconsistenties en tegenstrijdigheden tasten uw algemene geloofwaardigheid dan ook dermate aan dat er niet zomaar geloof gehecht kan worden aan voorgehouden profiel van uw vader als aanhanger van het communistische regime.

Zelfs indien wordt aangenomen dat uw vader effectief onder president Najeeb zou hebben gewerkt lijkt het niet aannemelijk dat – indien de Taliban daadwerkelijk een probleem had met het voormalige werk van uw vader – uw familie nog zo lang in de regio zou hebben kunnen wonen zonder ernstige problemen (de door u aangehaalde vervolgingsfeiten die de basis vormden voor uw vertrek werden immers ongeloofwaardig geacht), terwijl de Taliban reeds sinds lang de complete macht zou hebben over uw district (CGVS p. 7-8). Gevraagd naar problemen die uw familie ondervond omwille van het werk van uw vader, legde u eveneens inconsistente verklaringen af. Gevraagd of uw vader ooit problemen kreeg omwille van zijn werk onder president Najeeb vertelde u: "Niet door zijn werk, door zijn werk hebben we geen problemen gekregen. We werden wel in het dorp 'Khalqi' genoemd, omdat mijn papa in die periode voor de overheid heeft gewerkt. De mensen noemde mijn familie 'Khalqi', maar

niet echt iets meegemaakt." Toen u hierna gevraagd werd of uzelf ooit problemen had gehad omwille van het werk van uw vader, vertelde u dat u gediscrimineerd werd, dat u door de Taliban verschillende keren werd gestopt, geslagen, met de dood bedreigd en gevraagd werd u bij hen aan te sluiten, waarbij telkens verwezen werd naar het werk van uw vader (CGVS II p. 11-12). Het is dan ook zeer opmerkelijk dat u juist daarvoor nog had verklaard geen problemen te hebben gehad omwille van het werk van uw vader. Indien het profiel van uw vader effectief reden zou zijn voor een gegronde vrees voor vervolging en u in het verleden reeds voorwerp werd van discriminatie omwille hiervan – lijkt het bovendien weinig aannemelijk dat u niets over deze discriminatie vertelde bij aanvang van uw asielprocedures (tijdens het overlopen van de CGVS vragenlijst vermeldde u enkel dat u in de regio 'khalqi' werd genoemd) én dat u als reden voor uw vertrek een ongeloofwaardig verhaal zou ophangen over het profiel van uw broer en verschillende vervolgingsfeiten die uw familie zou hebben meegemaakt.

Verder lijkt het weinig waarschijnlijk dat de Taliban u zou hebben gevraagd zich bij hen aan te sluiten op de manier die door u werd beschreven. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat gedwongen rekrutering van volwassenen door de Taliban slechts zelden voorkomt en gebruik van dwang, bedreigingen en geweld niet gebruikelijk zijn. In verband met de rekrutering van minderjarigen tussen 15 en 18 jaar oud stelt dezelfde bron dat op basis van bruikbaarheid en kwalificaties wordt beoordeeld of een persoon in deze leeftijdscategorie wordt opgenomen in de Taliban. De motivatie voor jongeren in deze leeftijdscategorie om zich aan te sluiten bij de Taliban zou veeleer de wil zijn om iets aan hun situatie te veranderen in plaats van concrete dwang, waardoor het nog minder aannemelijk lijkt dat de Taliban u zou vragen zich bij hen aan te sluiten op de manier die door u werd beschreven.

Op basis van bovenstaande vaststellingen meent het CGVS dat u niet aannemelijk maakt dat in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 paragraaf 2 a) of b) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** beschikbaar op [https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country\\_Guidance\\_Afghanistan\\_2019.pdf](https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf) of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen. Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt

*dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.*

*In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.*

*In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.*

*Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.*

*Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.*

*Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden*

van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kapisa te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-68 en 164-169, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>) en **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-24 en 90-92, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>) en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-66 en 175-179, beschikbaar op [https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan\\_security\\_situation\\_2019.pdf](https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf)), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Kapisa behoort tot de centrale regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Kapisa ruw geschat 470.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 139 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Kapisa in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat het merendeel van de gewelddaden die er in de provincie Kapisa plaatsvinden voornamelijk doelgericht van aard zijn, waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het geweld neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kapisa actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Kapisa in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Kapisa een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Kapisa actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Alasay. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De door u voorgelegde documenten werpen geen ander licht op voorgaande appreciatie. De taskara van uw vader, broer en uzelf bevatten louter persoonsgegevens die in deze beslissing niet in twijfel worden getrokken. Verder legde u nog één bankkaart van de New Kabul Bank op naam van uw broer

voor, en drie badges van het werk van uw broer. Om te beginnen dient opgemerkt te worden dat u van deze documenten slechts een kopie neerlegt waardoor de authenticiteit ervan moeilijk na te gaan is. Deze documenten hebben bovendien onvoldoende bewijskracht voor het aantonen van uw gegronde vrees voor vervolging. Documenten kunnen immers enkel een ondersteunende bewijswaarde hebben indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in deze niet het geval is. Daarenboven blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat er een hoge mate van corruptie bestaat in Afghanistan met betrekking tot het verkrijgen van documenten wat dat de bewijswaarde van de stukken verder relativeert. Verder legde u nog een envelop neer waarmee u deze documenten werden toegestuurd. Hieruit kan enkel worden afgeleid dat deze documenten u werden toegestuurd vanuit Kabul.

### **C. Conclusie**

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

## **2. Over de gegrondheid van het beroep**

### **2.1. Verzoekschrift**

#### **2.1.1. Middelen**

In de uiteenzetting van zijn middelen betwist verzoeker de motieven van de bestreden beslissing en voert hij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Verzoeker vraagt in hoofddoel om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

#### **2.2. Stukken**

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift nog volgende stukken: het rapport “EASO. Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation” van juni 2019, p. 175-177 (stuk 3), het rapport “Country Policy and Information Note. Afghanistan: security and humanitarian situation” van juli 2019 van Home Office (stuk 4), een uittreksel uit het “Report to the United States Congress. Afghan Reconstruction. Security” van juli 2019 van Special Inspector General (stuk 5) en een kaart waarop verzoekers regio van herkomst is afgebeeld (stuk 6).

### **2.3. Beoordeling**

#### **2.3.1. Bevoegdheid**

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

#### **2.3.2. Vluchtelingenstatus**

2.3.2.1. Verzoeker voert aan de taliban te vrezen omwille van het werk van zijn broer voor het Afghaanse leger en omwille van het feit dat zijn vader in het verleden onder president Najibullah had gewerkt. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) verzoeker het doorheen zijn verklaringen niet aannemelijk kan maken dat zijn broer zich daadwerkelijk



bij het Afghaanse leger heeft aangesloten nu hij tegenstrijdige verklaringen aflegt over de manier waarop hij en zijn schoonmoeder te weten kwamen dat zijn broer zich bij het Afghaanse leger aansloot; (ii) ook zijn verklaringen met betrekking tot het ogenblik waarop zijn zus te weten kwam dat hun broer bij het leger werkte, niet kunnen overtuigen; (iii) verzoeker bovendien inconsistente verklaringen aflegde omtrent de chronologie van de gebeurtenissen; (iv) hij over het lot van zijn vader eveneens tegenstrijdige verklaringen aflegt; (v) het niet aannemelijk is dat verzoeker niets zou vermeld hebben over zijn ontvoering door de broers van zijn stiefmoeder in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zo deze feiten op waarheid zouden berusten, te meer daar hij een simpel bezoek van de broer van Sa. wel vermeldde; (vi) het huwelijk van verzoekers vader met Sa. evenmin zomaar voor waar kan worden aangenomen omwille van verschillende tegenstrijdigheden, waaronder ook verzoekers verklaringen aangaande de persoon van Sa. zelf; (vii) ook niet zomaar geloof kan worden gehecht aan het voorgehouden profiel van verzoekers vader als aanhanger van het communistische regime en zelfs zo dit zou worden aangenomen, moet worden opgemerkt dat het niet aannemelijk is dat zijn familie nog zo lang in de regio zou hebben kunnen wonen zonder ernstige problemen en dat verzoeker inconsistente verklaringen aflegt over het feit of zijn familie of vader ooit problemen ondervond omwille van het werk van zijn vader onder president Najibullah; (viii) het verder niet aannemelijk is dat de taliban verzoeker zouden hebben gevraagd om zich bij hen aan te sluiten op de manier die door hem wordt beschreven, zoals wordt toegelicht en (ix) de door verzoeker in de loop van de administratieve procedure voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

2.3.2.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardig elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het maken van persoonlijke vergoelijkungen en excuses, het volharden in één versie van de tegenstrijdige verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Met betrekking tot de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden beperkt verzoeker zich in zijn verzoekschrift tot het louter herhalen van één versie van de tegenstrijdige verklaringen, hetgeen evenwel onvoldoende is om de tegenstrijdigheden te herstellen. De bevestiging van een eerder afgelegde verklaring en het bijgevolg impliciet ontkennen van een andere afgelegde verklaring is dan ook geen ernstig verweer om de in de bestreden beslissing vastgestelde incoherenties te vergoelijken.

In zoverre verzoeker de in de bestreden beslissing vastgestelde incoherenties tussen zijn verklaringen in het kader van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken enerzijds en zijn persoonlijke onderhouden op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen anderzijds poogt toe te dekken door te stellen dat er bij de Dienst Vreemdelingenzaken een misverstand is ontstaan en het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken bijzonder kort was waardoor het niet verwonderlijk is dat een aantal belangrijke zaken in die context niet naar boven zijn gekomen, wijst de Raad er vooreerst op dat de verzoeker om internationale bescherming bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken erop wordt gewezen dat van hem wordt verwacht dat hij kort, maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, de verzoeker om internationale bescherming geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn vluchtmotieven te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Ondanks het feit dat de vragenlijst aldus niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te

geven, kon redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij alle wezenlijke elementen uit zijn vluchtrelaas zou hebben vermeld, *quod non*. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat verzoekers verklaringen op Dienst Vreemdelingenzaken aan hem werden voorgelezen in het Pashtou en dat hij deze voor akkoord heeft ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen, zodat hij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan en dat hij bij aanvang van het eerste persoonlijk onderhoud op de zetel van het Commissariaat-generaal geen opmerkingen had over het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, behalve dat er enkele namen fout werden opgeschreven in het kader van zijn Dublin-interview (administratief dossier, stuk 8, p. 2-3). Er is dan ook geen reden om aan te nemen dat de notities van de persoonlijke onderhouds geen correcte of volledige weergave zou zijn van het verloop van het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken, noch dat de vaststellingen van de bestreden beslissing hierin geen grondslag zouden vinden. De Raad benadrukt dat het niet ernstig is om na confrontatie met een negatieve beslissing louter hypothetische communicatieproblemen/misverstanden tijdens de persoonlijke onderhouds op te werpen. Gelet op wat voorafgaat besluit de Raad dan ook dat de door verzoeker aangevoerde vermeende vertaalproblemen/misverstanden geenszins een verklaring kunnen vormen voor het geheel van de vaststellingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing.

Aangaande zijn inconsistente verklaringen betreffende zijn voorgehouden schoonmoeder Sa. benadrukt verzoeker dat hij niet nauw betrokken was bij het huwelijk en geen hartelijke band had met de vrouw, alsook dat hij – omwille van zijn jeugdige leeftijd – haar leeftijd niet (goed) kon inschatten. Er dient te worden opgemerkt dat zelfs ondanks verzoekers jeugdige leeftijd ten tijde van zijn vertrek uit Afghanistan, wel degelijk redelijkerwijze van hem kan worden verwacht dat hij consistente verklaringen zou afleggen met betrekking tot de leeftijd van zijn voorgehouden schoonmoeder. Dat hij echter tijdens het eerste persoonlijk onderhoud duidelijk aangeeft dat zij 28 jaar zou zijn (administratief dossier, stuk 8, p. 7) en dus hooguit twee jaar ouder dan zijn zus en 4 jaar ouder dan zijn broer (administratief dossier, stuk 20, vraag 17) om tijdens het tweede persoonlijk onderhoud eerst aan te geven het niet te weten en haar leeftijd vervolgens op 35 jaar te schatten (administratief dossier, stuk 5, p. 12), hetgeen aldus een significant leeftijdsverschil is ten opzichte van zijn oudere broer en zus dat niet verklaard kan worden door zijn jeugdige leeftijd, doet aldus wel degelijk in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing aldus wordt weerlegd, blijft de uitgebreide motivering onverminderd overleidend en wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.2.3. De Raad stelt voorts vast dat verzoeker geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem voorgelegde documenten, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die uitvoerig worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

De door verzoeker door middel van het verzoekschrift bijgebrachte informatie (stukken 3-6) vermag aan de voormelde vaststellingen geen afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

2.3.2.4. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.5. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

### 2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van

dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet staat in de bestreden beslissing terecht te lezen als volgt:

*“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** beschikbaar*

*op [https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country\\_Guidance\\_Afghanistan\\_2019.pdf](https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf) of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen. Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.*

*UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.*

*In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.*

*In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.*

*Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van*

zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviserd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kapisa te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-68 en 164-169, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>) en **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-24 en 90-92, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>) en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-66 en 175-179, beschikbaar op

[https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan\\_security\\_situation\\_2019.pdf](https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf)), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Kapisa behoort tot de centrale regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Kapisa ruw geschat 470.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 139 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Kapisa in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat het merendeel van de gewelddaden die er in de provincie Kapisa plaatsvinden voornamelijk doelgericht van aard zijn, waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten geviserd worden. Het geweld neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kapisa actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van

*een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.*

*Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Kapisa in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Kapisa een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.*

*Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Kapisa actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet."*

Met het louter betwisten van dit besluit en het verwijzen naar diverse rapporten (verzoekschrift, stukken 3-6), toont verzoeker niet aan dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct, dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De door verzoeker aan het verzoekschrift gevoegde informatie ligt, voor zover zij niet dezelfde is, immers in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse is gesteund.

Verder stelt de Raad vast dat de mate van het willekeurig geweld in de regio van herkomst van verzoeker niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt. Bijgevolg is een grotere mate aan individuele elementen vereist om aan te nemen dat een burger er een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen dergelijke individuele elementen bij, noch blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekers persoonlijke omstandigheden van die aard zijn dat hij een verhoogde kwetsbaarheid heeft die ertoe leidt dat hij een groter risico loopt dan andere burgers in zijn herkomstregio op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld aldaar.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog benadrukt dat uit de informatie toegevoegd in het administratief dossier, alsook deze toegevoegd aan het verzoekschrift (stukken 3-6) blijkt dat het aantal burgerslachtoffers recent aanzienlijk gestegen is en dat het dorp zich situeert op de grens van het district Tagab van de provincie Kapisa waar ook meer en meer veiligheidsincidenten en confrontaties plaatsvinden, benadrukt de Raad dat cijfergegevens (kwantitatieve gegevens) niet op zichzelf mogen worden beoordeeld, doch dat eveneens rekening moet worden gehouden met de kwalitatieve aspecten. Er dienen immers diverse objectieve elementen in ogenschouw te worden genomen om het reële risico zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, zoals het aantal gevallen burgerslachtoffers, het aantal incidenten, maar tevens de intensiteit van deze incidenten, de partijen in het conflict, de doelwitten die daarbij beoogd worden, zelfmoordaanslagen in burgerwijken, enz.. Uit voormelde analyse blijkt dat, rekening houdend met deze diverse objectieve elementen, kan worden besloten dat er in de provincie Kapisa actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de

bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

#### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

##### **Artikel 1**

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

##### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER